

*EPIGRAMY A SATIRY*

Ať žije všeobecné hlasovací právo!  
Ty hýkat smíš, osle, a bučet ty, krávo!  
To promluví-li někdo řečí lidskou,  
by viděl, jak na světě holou je nickou.

Českou duši, český rozum chceš-li,  
nestojí to ani starou grešli,  
nádavkem se můžeš realistou stát;  
5 zapotřebí jest jen věci dvojí:  
nahore brát budeš podobojí,  
dole dáš se k tomu ještě obřezat.

Doba velká, lidé malí. Rakousku je nanic  
z vlasteneckých požadavků, z vlasteneckých pranic.

Na ty rány, na ty boule hlasovací právo?  
Takovéhle mastičkářství nebude nám zdrávo.

Radím dopsat paní kněžně beze všeho studu,  
by nám z Lurdů dala poslat několik set sudů.

Že mladočechům slábnou ruce  
na udržení vesla?  
Však zato zadnice jim rostou  
pro ministerská křesla.

Český nimrod — nadávka a klení.  
Konec konců: geniální není.

Štve a honí, do ruky co vleze,  
nejraděj se politicky sveze.

5 Včera to byl Klofáč, Štenberk dneska:  
halalim se chvěje země česká.

Vidno z toho: není vybíravý.  
Nejraději honí špatné mravy.

10 České prase nebo českou husu.  
Malá kuráž, ještě méně vkusu!

Kdy as takhle dojde — pravdu snesu —  
na bažanty z konopištských lesů?

— Jsem anarchista.

— Jak... cože... pane... cožpak nevíte,  
že takhle přece mluvit nesmíte  
a tvářiti se jako nevinný?

5 Což myslíte, že nečtu noviny?  
Vím... anarchie... co to znamená.  
Jen zmatek, neřád, vraždu, dynamit.  
To píše Čas i Čech, to musí být.  
Však ještě máme strážná ramena!

10 — Jsem anarchista.

— Nu, ano... ovšem... jsou i výjimky...  
Je mezi námi rozdíl malinký.  
Však náboženství, majetek a stát...  
co chcete bez nich z lidstva udělat?

15 — Jsem anarchista.

— Ba, pravda, pravda... pracujte jen dál,  
já chápu zcela ten váš ideál...  
jsem také proti řádění těch slot..  
však, račte... pardon... musím na záchod.

Pohlaví, srdce, mozek a svaly  
šněrují mladí básníci;  
jak nevěstky, jež málo spaly,  
potácejí se ulicí.

5 V prózách se blabolí pro nic a za nic,  
z veršů jsou dřevěné nálady:  
jako by odněkud z posledních stanic  
styl brali a slova a nápady.

10 Já vždycky si vzpomenu na ty klece,  
jež z lupenky pilkou se řezají:  
v ně nevkus nepouští vzduchu ni slunce,  
ptáci v nich za pár dní scípají.

Devětadevadesát pálených děvčisek  
sestrčilo nečisté huby.  
Chechtala se pitomost, chechtal se vztek,  
kdejaká čubka cenila zuby.

5      Devětadevadesát selských ožralů  
sestrčilo červené nosy.  
Nejradš maj faráře a potom kořalu:  
dejž nám té nebeské rosy!

10      Devětadevadesát plkavých babizen  
sestrčilo očadlé řítě...  
Tak počalo žíti moravský sen  
dvé lidí, jež čekalo dítě.

Jsem starý kozák a jsem zvyklý mrazu  
i hladu, slotě, šavlím, kulkám, krvi.  
Já ze řemesla bijí, bez rozkazu,  
mých tisíc mrtvol chudá pole mrví.

5 Jsem starý kozák, kozák jedna jizva,  
na vlastní pěst se protloukám a peru.  
Mně skočnou hudbou každá k boji výzva:  
jsem starý kozák... Na cara však s...